

— Кумчо вълчо, пустнете ме въ ржавица!

— Влѣзъ, па мълчи, не показвай нрава вълчи!

Подиръ малко всички сѣщатъ цѣла земя разлюляна,
иде рошава мецана.

— Кой е въ тая ржавичка?

— Мишанка—гризанка, баба жаба—кекерица, заю—баю
отъ горица, кумица—лисица и кумчо вълчо, а ти кой си?

— Азъ съмъ рошава мецана, гостъ желая да ви
стана.

— Влѣзъ, па мълчи!

Скоро дѣдо отъ Златица, завърна се да потърси,
свойта топла ржавица, зеръ ако я не намѣри, баба съ
кремъкъ ще го дере. Гледа дѣдо ржавичката му шава,
миша глава се подава, и опашка отъ лисица, и парченце
отъ ушенце, едно късче — кожухъ мечи, свѣтатъ остри
зжби нѣчи. . . .

— Какво мислишъ, бре човѣче, — дѣдо самъ на себе
рече и съ тоягата удари. . . .

Вечеръта катъ дѣда срѣщна неговата баба стара,
видѣ ловъ съ колата кара и засмѣнъ дори до уши, той
лулата важно пуши.

Еп. Пилинг

